

Geworteld

Wie de door Henri Matisse ontworpen Chapelle du Rosaire in Vence bezoekt, betreedt een ruimte van eenvoud en evenwicht. Men wordt daarbij geraakt door de helderheid en zuiverheid van de kleuren blauw, groen en geel.

Deze door hem ontworpen kapel beschouwde Matisse (1869-1954) als de apotheose van zijn kunstenaarschap. 'Ik wilde teruggaan tot de wortels van mijn kunst, tot de eenvoud van de vormen, tot de directe expressie van kleuren en tot de zuiverheid van het invallende licht' (in: *Chapelle du Rosaire des Dominicaines de Vence*, Vence 1996).

In 1948 kreeg de toen al invalide Matisse een opdracht tot het ontwerpen van een nieuwe religieuze ruimte voor de Dominicanessen in Vence. Het moest een bruikbare kapel worden. Vier jaren werkte hij aan het ontwerp, het bouwplan, de gebrandschilderde ramen, de muren en wanden aan de binnenkant, het meubilair, de liturgische voorwerpen, zoals altaartafel, kruisweg, biechtstoel en alle liturgische gewaden. Het is misschien wel het grootste samengestelde kunstwerk uit de twintigste eeuw, en dat alles in een relatief kleine ruimte van 15 meter lang, 6 meter breed en 5 meter hoog.

Deze opdracht gaf Matisse, die wel gedoopt was maar nooit praktiserend katholiek geworden, de kans om zijn verworven inzichten in de moderne kunst en zijn door de knipselkunst gevoede behoefte aan vereenvoudiging in vorm en kleur tot expressie te brengen in één liturgische ruimte. Alles ademt eenvoud, sereniteit en doelmatigheid.

Wat Matisse zelf het meest beviel waren de kleuren, die vrij, als meegenomen door het invallende licht, door de ruimte lijken te zweven. Kleuren die een eigen leven lijken te leiden. Kleuren die, zoals hij zelf zei, 'onmiddellijke uitwerking hebben op het gemoed en je terugvoeren naar je wortels'. <

Interieur Chapelle du Rosaire in Vence, ontworpen door Henri Matisse >

